

פרק 67

מימוש עצמי, חלק ב'

במרומי טירת הוגוורטס, בהם חדרים ומסדרונות השתנו על בסיס יום יומי, בהם השטח עצמו היה מלא בחוסר וודאות ולא רק המפה, בהם היציבות של הטירה החלה להיפרם לחלומות ולתוהו מבלי לשנות את הסגנון הארכיטקטוני שלה או את מראית העין של יציבותה – במרומי טירת הוגוורטס עמד להתחולל קרב.

נוכחותם של תלמידים כה רבים תייצב את המסדרונות לזמן מה, עקב העומס שתיצור התצפית המתמשכת. החדרים והמסדרונות של הוגוורטס לפעמים נעו אפילו כשאנשים הביטו בהם ישירות, אבל הם לא התחלפו. אפילו לאחר שמונה מאות שנה, טירת הוגוורטס עדיין התביישה להחליף בפני אנשים.

אבל על אף הקביעות הזמנית (אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל) למרומי טירת הוגוורטס היה ריאליזם צבאי: אתה חייב ללמוד את השטח מחדש בכל פעם, לבדוק כל ארון להימצאות מסדרונות סודיים בכל פעם מחדש.

היה זה יום ראשון, יום ראשון האחד במרץ. פרופסור קווירל התאושש מספיק כדי להשגיח על הקרבות שוב, וכולם ניסו לפצות על הזמן האבוד.

גנרל דרקון, דראקו מאלפוי, הביט בשני המצפנים שהחזיק בכל יד. מצפן אחד היה בצבע השמש, השני בהקבוק רבגוני לציין כאוס. דראקו ידע שגם לשני הגנרלים האחרים יש מצפנים משלהם; אלא שידה של הרמיוני גריינג'ר, וידו של הארי פוטר, יאחזו במצפן בצבע אדום-כתום מהבהב בהשתקפויות כמו אש, שיצביע תמיד לעבר הקבוצה הגדולה ביותר של חיילי דרקון.

אלמלא המצפנים הללו הם היו עלולים לחפש במשך ימים ולעולם לא למצוא אחד את השני, אחד הסיכונים הסביבתיים כשנלחמת בקומות הגבוהות של הוגוורטס.

לדראקו הייתה תחושה רעה בנוגע למה שיקרה כשצבא דרקון ימצא את לגיון הכאוס.. הארי פוטר השתנה מאז שבלטריקס בלק ברח; היוורש של סלית'רין החל להיראות באמת כמו אדון כעת (ואיך פרופסור קווירל ידע שזה יקרה?) דראקו היה מרגיש הרבה יותר טוב אם הרמיוני גריינג'ר הייתה עומדת לצידו עם עשרים ושלושת חייליה, אבל לא, גנרל אור-שמש לא וויתרה על גאוותה הטיפשית וסירבה לקבל עזרה כנגד גנרל פוטר. היא רצתה להביס את פוטר בעצמה, כך אמרה לו.

בית מאלפוי האצילי ועתיק היומין שימר את השפעתו על בריטניה במשך מאות שנים בכך שהבין שאתה לא יכול תמיד להיות החזק ביותר. לפעמים אדון אחר פשוט חזק יותר, ואתה מוכרח להסתפק בתפקיד הסגן הראשון שלו ותו לא. אתה יכול לבנות מעמד מכובד למדי של עושר ועוצמה לאורך שני תריסרי דורות של להיות מספר שתיים בשרשרת הפיקוד. אתה חייב להיזהר בכל פעם, שהבית שלך לא ייגרר למטה עם נפילת האדון ששירתת. זו הייתה המסורת שבית מאלפוי חידד בניסיון של מאות שנים...

ולכן אבא הסביר לדראקו באריכות שאם הוא ייתקל במישהו שחזק ממנו בבירור, דראקו צריך לא להתמרמר על כך ולא להתכחש לכך ולא לפרוץ בהתקף זעם שעלול לחבל במיקום הפוטנציאלי שלו, אבל דראקו כן צריך לוודא שהמקום שלו במבנה הכוח של הדור הבא לא נמוך יותר מהמקום השני.

גריינג'ר מעולם לא קיבלה הרצאה כזו מהוריה, כנראה, ועדיין הייתה בהכחשה בנוגע לעובדה הברורה שהארי פוטר נעשה חזק יותר ממנה.

אז דראקו נפגש בסתר עם קפטן גולדשטיין וקפטן בונז וקפטן מקמילן והם הסכימו לעשות כמיטב יכולתם לוודא שדרכון ואור-שמש לא ייתקלו זה בזה לפני שנתקלו באיום הגדול יותר שהיווה לגיון הכאוס.

זה לא באמת הפר את ההסכם נגד בגידות. אתה לא משדל בוגדים אם אתה באמת רוצה לעזור לצבא השני.

קול צלצול גבוה נשמע במסדרונות לסמל את תחילת הקרב, ורגע לאחר מכן דראקו צעק "צאו!" והדרכונים החלו לרוץ. זה יעיף את חייליו, זה יעלה להם משהו אפילו לאחר שיפסיקו וישיבו את נשימתם, אבל הם חייבים למקם את כאוס ישירות בינם ובין עוצבת אור-השמש.

הארי ונוויל צעדו בעצליים במסדרונות, הארי מביט במצפן הצהוב-מוזהב שהצביע לעבר המיקום של עוצבת אור-השמש, ונוויל עמד על המשמר למקרה שייתקלו במישהו אחר.

מי שהיה מאזין בקפידה היה יכול לשמוע שצעדיהם נשמעו כבדים מעט.

"אז, סגן הכאוס אמר לאחר זמן מה. "זו הסיבה שרצית שנתאמן בדו-קרב עם כל המשקל הזה?"

הארי הנהן, שומר את מבטו על המצפן שהוביל לאור-שמש; אם הכיוון יתחיל להשתנות במהירות, סימן שהם קרובים.

"לא רציתי לומר שום דבר לפני האחרים, אבל שבועיים זה לא הרבה זמן לבנות שרירים," אמר נוויל. "והאיזון שונה, אני חושב שזה שוקל יותר למעשה, וזה לא נחשב כיצירת חפץ מוגלגי בשינוי-צורה?"

"לא," אמר הארי. "בדקתי את זה מראש. אפשר לראות את זה בפסלים בהוגוורטס, מה שאומר שפעם היו קוסמים שלבשו את זה, אפילו אם הם רק ניסו להיות אופנתיים בימי הביניים." ומכיוון שאיש לא ינסה את זה אם הוא לא נלחם בתלמידי שנה ראשונה שהשתמשו בלחשים חלשים כמו קללת השינה, אז זה גם לא נחשב בתור להסגיר רעיונות טובים.

הם הגיעו להצטלבות בצורת Y, אחת מעצבנות; אף אחד מהמסדרונות לא הוביל בדיוק לכיוון הנכון כדי ליירט את המסלול שבו אור-שמש יצעדו כדי לעקוב אחרי לגיון הכאוס שעקב אחרי צבא דרכון. אז הארי בחר את מה שנראה כטובה משתי האפשרויות, ונוויל בא בעקבותיו.

"מוטב שננסה לחש השקטה מהיר על הדבר הזה כשנתקרב," אמר נוויל. "זה די רועש, הם עלולים להבין מה קורה."

הארי הנהן, ואז אמר "רעיון טוב" למקרה שנוויל לא הביט לעברו.

הם דישדשו לאורך מסדרון עם רצפת אבן במרומי הוגוורטס, מואר על ידי חלונות זכוכית שקופה או צבעונית, פה ושם חולפים על פני פסלים של מכשפות ודרכונים ולעיתים אפילו קוסם-אביר בשריון לוחות או קשקשים.

חיילי אור-השמש צעדו לאורכו של מסדרון ארוך ורחב, שרביטיהם שלופים ומורמים. הם לא יכולים להשתמש במגן הפריזמטי תוך כדי תמרון, אבל פרוואטי פאטיל וג'ני רוסטאד קיימו לחש קונטגו מסביב לקבוצת הקצינים, שיהיו המטרה הראשונה במקרה של מארב.

הטקטיקה שלהם לקרב הבא, החליטו היא וקציניה, תהיה להתערבב עם חיילי האויב מהר ככל האפשר - אחרי שהתאמנו בינם לבין עצמם איך לתמוך אחד בשני, להימנע מלפגוע אחד בשני, ולהגיע למיקומים בהם חיילי

האויב יהססו לירות. הם הספיקו להתאמן רק ארבע שעות, אבל היא חשבה שהחיילים שלה יהיו טובים יותר בלחימה מעורבת שכזו מאשר חיילים שלא התאמנו כלל. זו נראתה טקטיקה מהסוג שכאוס ישתמשו בה, אבל הם עדיין לא השתמשו בה.

זו אסטרטגיה טובה, היא האמינה. אך עם זאת, לא משנה כמה הרצתה לחייליה, הם המשיכו ללחוש שמועות מפוזרות על מה שהארי פוטר ונוויל לונגבוטום לומדים לעשות. בסופו של דבר היא הלכה ודיברה עם קפטן גולדשטיין, שהבין דברים כמו רוח לחימה, ואנתוני הציע ש-

"זה מוזר", אמר קפטן מקמילן לפתע, מקמט את מצחו ומביט על המצפן הרבגוני והמצפן הבורע שהחזיק בכל יד. (ארגי היה, כמו שהארי היה מכנה זאת, "טוב בחשיבה מרחבית", ולכן מונה להחזיק את שני המצפנים ולנסות להבין מה האויבים שלהם עושים.) "אני חושב... שדרקון כבר לא נעים מהר... אני חושב שהם קודם הגיעו לצד השני של כאוס ביחס אלינו... ונראה כאילו כאוס נעים כדי לתקוף אותם במקום לנסות לתמרן החוצה?"

הרמיוני קימטה את מצחה, מנסה להבין, והיא ראתה קימוטי מצח דומים על פניהם של אנתוני ורון. אם כאוס ודרקון יתקפו זה את זה ישר, ויכלו את כל כוחותיהם בלחימה זה בזה, זה שקול לויתור על הקרב לאור-שמש, פחות או יותר...

"פוטר חושב שכרתנו ברית אז הוא תוקף את מאלפוי עכשיו, לפני שדרקון יוכלו לחבור אלינו", אמר בלייז זאביני משורות החיילים הפשוטים. "או שפוטר חושב שהוא יכול להביס את שני הצבאות בזה אחר זה, אם יתקוף אותם בנפרד." הילד הסלית'ריני נאנח בהתנשאות. "את עומדת לקדם אותי מחדש לקצין עכשיו? אתם חסרי תקווה בלעדיי, אתם יודעים."

כולם התעלמו מקולות הדיבור שבקעו מפיו של זאביני.

"אנחנו עדיין נעים בכיוון הנכון?" שאל אנתוני.

"כן", אמר ארגי.

"אנחנו מתקרבים אליהם?" שאל רון.

"עדיין לא -"

היה זה הרגע שבו דלתות העץ השחורות העצומות שבקצה המסדרון נפתחו והתנגשו בקיר ברעם, וחשפו שתי דמויות עטופות כמעט לגמרי בגלימות אפורות, בד אפור נמתח לאורך פניהם מתחת לברדסים האפורים, אחת הדמויות כבר מרימה את שרביטה ומכוונת אותו ישירות לעברה.

ואז פני המשחק השתנו ללא היכר, וקולו של הארי צרח מילה, גבוה ומאומץ:

"שתק!"

קליע השיתוק, שהיה ברמת דו-קרב, טס לעברה, הא הייתה המומה כל כך עד שלא התחילה לנוע עד שכמעט היה מאוחר מדי, כשזרם האור האדום התרסק ישר דרך מגן הקונטגו שלפניהם והיא בקושי התחמקה, היא הרגישה עקצוץ בזרועה כשהקליע האדום חלף לידה, היא ראתה מזווית עינה את סוזן נפגעת ועפה מרגליה אל רון -

"סומניום!" הרעים קולו של אנתוני, ורגע לאחר מכן נשמעו תריסר קולות שאמרו "סומניום!"

הרמיוני נעמדה על רגליה בחיפזון, וכשקמה היא ראתה את שתי הדמויות בגלימות האפורות פשוט עומדות שם.

אי אפשר לראות קללות שינה, הלחש חלש מדי -

אבל לא ייתכן שבולם פספסו.

"שתק!" צווח קולו של נוויל לונגבוטום, וזרם אדום נוסף נורה לעברה, היא נפלה בערמה חסרת הדר כשהתפתלה בייאוש בהתחמקות, וכשנעמדה, מתנשפת, היא ידעה שהפעם קליע השיתוק פגע ברוך כשניסה לקום מהרצפה.

"שלום, אור-שמש," אמר קולו של הארי מתחת לברדסו.

"אנחנו אבירי הכאוס האפורים," אמר קולו של נוויל.

"אנחנו נהיה היריבים שלכם לקרב הזה," אמר קולו של הארי, "בעוד הצבא השני של כאוס טובח בדרקונים."

"ודרך אגב," אמר קולו של נוויל, "אנחנו בלתי מנוצחים."

שני הילדים בגלימות האפורות שלהם, בד אפור על פניהם, עמדו למול כל צבא אור-השמש, לא מוטרדים למול תריסר קללות שינה.

דפני שמעה אנחה קלה לצידה, וכשהפנתה את ראשה היא ראתה ששפתיה של חנה פשוקות, עיניה של הילדה ההפלפאפית היו פעורות לרווחה, והיא בהתה ב-

קשה לתאר את תערובת המחשבות שהבליחה בתודעתה של דפני כשהבינה שחנה בוהה בנוויל ולא בהארי, והיא בתורה הציתה חלק ממנה שהבחין שנוויל באמת הלך ונעשה מעניין לאחרונה, ביחס לבנים לפחות. למעשה, ברגע זה הנצר האחרון לבית לונגבוטום נראה ממש קול, ומשהו נייעור בה ושפתיה שלה נפשקו וכל מה שאימה הגבירה לימדה אותה על התנהגות מרוסנת וחלוקת מחמאות ושמפו ריחני פרח מראשה בכזו מהירות עד שהיה צריך לפרוע את שיערה ליד אוזניה, משום שהיא הביטה בהרמיוני ובהארי והיא ידעה איך היא רוצה שהחזזור שלה יקרה -

אימה הגבירה לימדה אותה לאחרונה גם על כמה לחשים שיהיה מביך לא לדעת, אם את משתייכת לבית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין.

שרביטה של דפני פנה לשמאלה, והיא צעקה "טונארה!"

השרביט עלה מעל ראשה, והיא אמרה "ראבום קלוואריה!"

ולבסוף היא אחזה בשרביטה בשתי ידיה וצווחה, "לוציס גלאדיוס!"

העומס הקסום העצום כמעט הפיל אותה לברכיה, אבל היא עמדה בו, וכשהצורה הבוהקת נוצרה והתייצבה העומס פחת מעט.

עם זאת, הייתה לה תחושה שמוטב שלא תנסה להילחם עם זה זמן רב.

מיותר לציין שכולם בהו בה, והיא הייתה צריכה לזנק קדימה להתעמת עם נוויל, שערה מתבדר, אבל כל שהצליחה לעשות היה לצעוד קדימה בקצב יציב ולכוון את חרבה עתיקת-היומין לעבר נוויל לונגבוטום. מיותר לציין גם שכולם זזו הצידה ופינו לה דרך.

"שמי הוא דפני, מבית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין!" היא צעקה. "גרינגרס מאור-שמש!" עמידות הדו-קרב פרחו לחלוטין ממוחה, היא ראתה מספיק מחזות כדי לזכור אתגרי-מוות ואתגרי-דם אבל היא כלל לא הצליחה לזכור מה הולם לזה, אז היא פשוט הצביעה עם החרב המאירה לעבר מושא אהבתה וצעקה, "בוא נראה מה יש לך, נוויל!"

פעם נוספת קולו של הארי צווח "שתק!", ומאוחר יותר, כשנזכרה בזה, היא לא הצליחה להאמין שעשתה זאת, אבל היא חתכה באוויר עם להב האור שלה כאילו היה מחבט של חובטים, ופגעה בקליע השיתוק והחזירה אותו לעבר הארי שבקושי הצליח להתפתל ולהתחמק.

"שונארה!" צעק נוויל, מבית לונגבוטום האצילי ועתיק-היומין. "ראבום קלוואריה, לוציס גלאדיוס!"

במשך כמה שניות, איש לא עשה דבר מלבד לבהות בנוויל ובדפני כשהתחילו לחבוט זה בזה. שניהם נעו לאט, והרמיוני ניחשה שהלחש דרש מהם הרבה כוח. זה לא היה מאוד מרשים בהשוואה, אם היית בת-מוגלגים וצפית בסרטים מסויימים.

אבל עדיין חייבים לתת להם קרדיט נוסף על כך שבכלל השתמשו בחרבות-אור.

"שאלה לפרוטוקול", אמר קולו של הארי. "אני יודע שהמורה להתגוננות משגיח, אבל אני עדיין חייב לשאול, מישהו יודע האם הם יחתכו אחד את השנייה לחצי אם הם באמת יפגעו?"

"לא", אמרה הרמיוני בהיסח הדעת. זה היה באחד מספרי ההיסטוריה שלה, אם כי לא היה לה מושג שחרב דו-קרב קסומה נראית ככה. "הם הטילו זאת כך שזה רק ישתק אם זה יפגע."

"את יודעת את הלחש הזה?"

"הו, לא, זה לחש הלהב עתיק-היומין, רק לבתים אציליים ועתיקי-יומין מותר מבחינה חוקית להשתמש -"

הרמיוני הפסיקה לדבר והביטה בהארי, או בברדס האפור שלו, למעשה.

"ובכן", אמר קולו של הארי, "אני מניח שאוכל להביס את שאר עוצבת השמש בעצמי, אם כך." היא לא הצליחה לראות את פניו, אבל קולו נשמע כאילו הוא מחויך.

"התחמקת כשדפני החזירה את הלחש שלך אליך", אמרה הרמיוני. "אז מה שלא יהיה מה שעשית, אתה לא בלתי פגיע. לחש שתק עדיין יכול לפגוע בך."

"תיאוריה מעניינת", אמר קולו של הארי מתחת לברדס. "יש לך מישהו בצבא שלך שיכול לבחון אותה?"

"קראתי פעם על קללת השיתוק", אמרה הרמיוני. "לפני כמה חודשים. אני תוהה האם אני זוכרת כמו שצריך את ההוראות?" שרביטה עלה להצביע על הארי.

השתררה שתיקה קצרה, בעוד בקרבת מקום ילד וילדה נשמו בשאיפות חזקות והיכו זה בזה באיטיות עם חרבות-אור.

"כמובן", אמר הארי, מכוון את שרביטו שלו לעברה, "אני יכול פשוט להטיל עלייך סומניום. זה ייקח הרבה פחות מאמץ."

מגני קונטגו חדשים צצו לפניה, מוטלים על ידי ג'ני ופרוואטי, לפני שהארי סיים לדבר.

קצה שרביטה של הרמיוני החל לעשות תנועות קטנות באוויר, יהלום בתוך עיגול, חוזרת על התנועה כדי שתתאם בדיוק למה שזכרה שראתה בספר. יהיה זה מעשה מרשים, אפילו בשבילה, אבל היא מייבת להטיל את הלחש כמו שצריך בניסיון הראשון, היא לא יכולה להרשות לעצמה הטלות כושלות שישאבו את כוחה.

"אתה יודע", אמרה הרמיוני גריינג'ר, "אני מבינה שזו לא ממש אשמתך, אבל מתחיל להימאס לי לשמוע אנשים מדברים על הילד-שנשאר-בחיים כאילו אתה - כאילו אתה איזה אל או משהו."

"כן"ל פה, אני חייב לומר, "אמר הארי פוטר. "עצוב איך אנשים ממשיכים להמעיט בערכי."

שרביטה המשיך לחזור על היהלום בתוך המעגל, שוב ושוב, הארי טוען את כוחו שלו, היא ידעה, בעוד היא מתאמנת כמה שתספיק לפני המתקפה שלה. "אני מתחילה לחשוב שצריך לרוקן קצת אוויר מהראש הנפוח שלך, גנרל כאוס."

"ייתכן שאת צודקת", אמר הארי בשוויון נפש. רגליו החלו להסתדר במה שזיהתה כעמידת דו-קרב. "למרבה הצער אין איש שיכול להביס אותי כעת למעט הארי פוטר נוסף."

"הרשה לי להבהיר את עצמי, מר פוטר. אני אפוצץ את הראש הנפוח שלך."

"את ואיזה צבא נוסף?"

"אתה חושב שאתה מגניב למדי, לא ככה", אמרה הרמיוני.

"טוב, כן", אמר הארי. "כן, אני באמת חושב כך. יש שיקראו לכך יוהרה, אבל האם אני אמור להיות האדם האחרון בהוגוורטס ששם לב עד כמה אני מדהים?"

הרמיוני הרימה את יד שמאל שלה באוויר, ועשתה אגרוף.

היה זה סימן. שמונה חיילים בצבאה שהוקצו לכך יכוונו את שרביטיהם לעברה ויטילו בשקט ווינגארדיום לביוסה.

הם התאמנו גם על זה, ברגע שהרמיוני וויתרה על הניסיון להרצות לחייליה, ובהצעתו של אנתוני, ניסתה לתת להם גנרל אור-שמש שנראית כאילו היא יכולה להביס אויבים בלתי מנוצחים.

"אתה מעמיד פנים שאתה סופרמן", אמרה הרמיוני. היא הרימה את אגרוף שמאל גבוה יותר באוויר, ושמונת החיילים שתמכו בה הרחיפו אותה מעל הרצפה. "זבכך, הנה סופר הרמיוני!" ידה הושטה והיא נורתה במהירות לעבר הארי, מתחרטת רק שלא הייתה מסוגלת לראות את ההבעה שעל פניו. שרביטה מתווה יהלום בתוך עיגול והיא גייסה את כל הקסם שהצליחה, זה הרגיש כמו שדמיינה נגיעה בתיל חשמלי, הלחש החזק-מדי נשפך מתוכה כשקולה צעק "שתק!"

הקליע האדום נורה משרביטה, צורתו מושלמת.

הארי התחמק ממנו.

ואז, משום שלא התאמנו לעשות את החלק הזה בתוך מסדרונות, היא התרסקה בקיר.

"סומניום!" צווח דראקו, ואז, שניות בודדות לאחר מכן כדי לטעון את כוחו, **"סומניום, לעזאזל איתך!"**

הוא ידע שפגע בתיאודור, הילד השני אפילו לא ניסה להתחמק, אבל הנצר לבית נוט רק חייך ברשע כמו אביו וביוון את שרביטו -

דראקו הצליח לזנק הצידה בדיוק כשתיאודור אמר **"סומניום!"** אבל דראקו החל להתעייף, תיאודור לא טרח להתחמק בכלל בעוד דראקו לא הפסיק לנוע, זה מטורף.

היה לו מספיק כוח כדי לירות שוב כעת, אבל -

טיפשות היא לעשות את אותו הדבר ולצפות לתוצאה שונה, אמר הארי, זה מעשה ידיו של הארי איכשהו, זה לא יכול להיות חפץ מוגלגי אבל דראקו לא הצליח לחשוב מה זה כן יכול להיות, הוא אמר לחשוב על השערות ועל דרכים לבחון אותן אבל הוא היה עסוק מדי בהתחמקות תזזיתית בזמן שתיאודור צחק וירה לעברו קללת שינה נוספת, דראקו הרגיש שצד גופו מאבד תחושה מעט כשהתפתל הפעם, זה היה כמעט כמעט ונפגע ודראקו לא היה מסוגל לסבול זאת עוד, הוא לא טרח לברר איזו תיאוריה הוא בוחן או למה כשפשוט -

"לומינוס!" צעק דראקו, ותיאודור הואר בהילה אדומה, **"דולאק!"** והיא כבתה (אז תיאודור כן מושפע על ידי קסם), **"אקספליארמוס!"** ושרביטו של תיאודור עף (זה לחש טוב להטיל בכל מקרה עכשיו שדראקו חשב על זה) אבל תיאודור זינק לעבר דראקו בזרועות שלוחות כדי להיאבק בו אז דראקו צעק **"פליפנדו!"** ורגליו של הילד השני נמשכו בפתאומיות למעלה -

- וגבו של תיאודור היכה בקרקע בקול ריסוק חזק ומתכתי להפתיע.

דברים שחו בשדה הראייה של דראקו עקב המאמץ להטיל ארבעה לחשים ברצף מהיר כזה, ותיאודור כבר טיפס לרגליו, אז אפילו לא היה זמן לחשוב במילים, אבל דראקו עדיין הצליח לומר **"סומניום!"** והפעם הוא כיוון לעבר פניו של תיאודור במקום לחזהו.

תיאודור התחמק (הוא התחמק!) והילד צעק **"קוד שבע על מאלפוי!"**

"פריזמטיס!" קרא קולה של פדמה וקיר מהבהב בצבעי הקשת הופיע לפתע לפני דראקו, בדיוק ברגע ששלושה קולות כאוס קראו **"סומניום!"**

ואז השתררה שתיקה, בעוד כולם מביטים בספירה הפריזמטית הענקית שהגנה על שארית צבא דרקון.

הטלת הלחש החמישי הזה הפילה את דראקו לידי וברכיו, אבל הוא הרים את מבטו והצליח לומר, בביורר בכל שהיה מסוגל, **"אם קללת השינה - לא עובדת - כווננו לפנים - אני חושב שהסגנים לובשים חולצות מתכת."**

"כבר איבדת יותר מדי חיילים," אמר פיניגן בקול רם מעבר למחסום, **"נביס אותך בכל מקרה,"** ואז הילד הגריפינדורי צחק ברשע. הוא עשה את הצחוק המרושע טוב כמעט כמו הארי פוטר כעת, ולגיונרי הכאוס האחרים החלו לצחוק עימו לאחר רגע.

דראקו הצליח לראות מזווית עינו את גרגורי ווינסנט, מחוסרי הכרה. פדמה עדיין תיחזקה את המגן הפריזמטי, הגדול ביותר שראה אותה מטילה אי פעם; אבל היא התנשמה בכבדות, הזיעה שלה ניכרת מהריצה המוקדמת כדי להגיע למיקום, הילדה הרייבנקלואית היא מכשפה חזקה אבל לא אתלטית.

הוא ממש קיווה שגנרל גריינג'ר תגיע לפה במהרה ותכה בכאוס מאחור. גנרל פוטר ונוויל מהכאוס נעדרו, ודראקו היה מסוגל לנחש לאן הלכו, אבל שני חיילים לא יכולים לעכב את כל עוצבת אור-השמש לזמן רב רק שניהם, לא כך?

היא ידעה שזה לא הוגן, שהילדה האחרת עשתה את כל מה שהייתה מסוגלת, אבל הרמיוני עדיין ייחלה שדפני תשרוד יותר.

"לאגאן!" אמר קולו של נוויל מאחוריה כשעפה, ונשמע קולו של קיר פריזמטי מתנפץ, קולה של חנה קרא בייאוש "סומניום!" וכמה רגעים לאחר מכן קולו של נוויל אמר ברוגע "סומניום" ונשמע קול של חייל נוסף מחייליה נופל לרצפה.

פעם נוספת הכוח שהחזיק אותה באוויר פחת, והרמיוני הרגישה את המאמץ באחיזה של לחשי הריחוף, אבל זה פשוט לא היה מספיק בעת.

המעוף שלה נפסק והיא החלה ליפול בהילוך איטי לעבר הרצפה, והיא הייתה צריכה לסמן לחיילים שלה פשוט לשמוט אותה, אבל היא הייתה כעוסה ומבולבלת ולא חשבה מהר מספיק ועדיין ניסתה לאסוף את הכוח לקללת שיתוק אחרונה, אז לא היה לאן לברוח כשהארי כיוון לעברה את שרביטו ואמר "סומניום" וזו הייתה המילה האחרונה שהרמיוני שמעה בקרב.